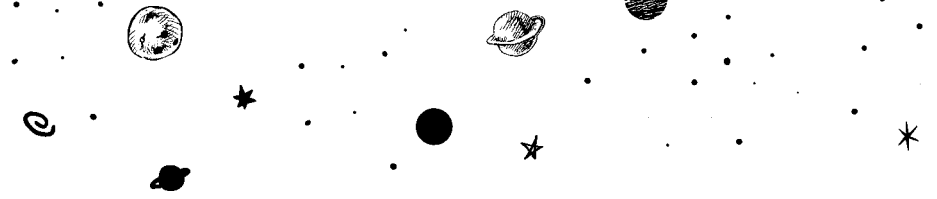

ОЛГА ТОКАРЧУК
ГАРДЕРОБЪТ

Превод от полски
Крум Крумов

Д. беше компютърен гений, макар че живееше от помощи. Понякога приемаше някакви поръчки, само и само да не се налага да излиза от апартамента си, от малката претрупана стаичка и от онова място пред олтара на клавиатурата, където се случваше целият живот – неговият и на света.

Първи винаги издишаха очите му, започваха да парят, да сълзят и той неохотно ставаше да се разходи до прозореца, отвъд който зееха гълбините на оживена тясна улица. Над нея се издигаха прахът на изпечената от жезите земя, примесен с изгорели газове. В това пространство Д. ширеше изморените си очи като криле. Виждаше единствено стената на насрещната кооперация и правоъгълниците на прозорците, зад които понякога прелиташе някоя сянка. В ниското се придвижваха избледнели автомобили. Горедолу това виждаше Д., когато гледаше през прозореца си, ала за него тази гледка имаше същата консистенция като съня – размазана, накъсана, алогична. Погледът му не се спираше на детайлите, не съзерцаваше формата на корниза, нито на човешкото лице от другата страна на стъклото. Д. само гледаше.

– Това е илюзия, заблуда – казваше неговата дългочоса жена будистка, докато споделяше салатата с него. В гласа ѝ винаги звучеше напевната мелодия на детските броилки, особено когато подхващаше любимото си изречение: